

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 629/2017
31.01.2018. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Споменке Зарић, Бисерке Живановић, Божицара Вујичића и Лидије Ђукић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Слободан Ракић, адвокат из ..., против тужених Издавачког друштва "ББ" д.о.о. ..., ВВ и ГГ, сви из ..., чији је заједнички пуномоћник Душан Стојковић, адвокат из ..., ради накнаде нематеријалне штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду ГжЗ 233/16 од 24.11.2016. године, у седници одржаној 31.01.2018. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду ГжЗ 233/16 од 24.11.2016. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду ГжЗ 233/16 од 24.11.2016. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду ПЗ 223/2012 од 08.03.2016. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца и обавезани тужени да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете због повреде части и угледа, учињене путем средстава јавног информисања, солидарно исплате износ од 50.000,00 динара са законском затезном каматом од 08.03.2016. године до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца у делу којим је тражио да му тужени на име накнаде нематеријалне штете због повреде части и угледа, учињене путем средстава јавног информисања, солидарно исплате износ преко износа досуђеног ставом првим изреке, а до траженог износа од 350.000,00 динара, као неоснован. Ставом трећим изреке, обавезани су тужени да тужиоцу на име накнаде трошкова поступка солидарно исплате износ од 92.100,00 динара, са законском затезном каматом на износ од 58.500,00 динара, почев од 08.03.2016. године до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду ГжЗ 233/16 од 24.11.2016. године, одбијена је жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда, у ставу другом

изреке. Одбијен је захтев тужиоца и тужених за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију, на основу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11, 55/14), ради уједначавања судске праксе.

Новелираном одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија (став 2. наведеног члана).

Имајући у виду природу спора, садржину тражене правне заштите, утврђене чињенице, између осталих, о степену откривања идентитета тужиоца као субјекта информације и степену доступности објављеног текста јавности, нису испуњени услови за примену института посебне ревизије из члана 404. Закона о парничном поступку. Не постоји потреба за разматрањем правног питања од општег интереса у погледу примене члана 200. Закона о облигационим односима, који се односи на право на правичну новчану накнаду за различите видове нематеријалне штете (укључујући и право на накнаду нематеријалне штете због повреде угледа и части учињене средствима јавног информисања) и начин одређивања те накнаде, већ се то питање решава зависно од конкретне чињеничне и правне ситуације. Следом наведеног, правноснажна одлука Вишег суда у Београду ПЗ 224/12 од 17.03.2015. године, која је приложена спису није доказ о супротном пресуђењу судова о истом захтеву као што је тужиочев, јер услед различитих околности сваког конкретног случаја, није реч о идентичној чињеничној и правној ситуацији, чиме би се евентуално оправдала потреба за уједначавањем судске праксе. Осим тога, образложење нижестепених судова за одлуку о висини новчане накнаде је директна правна последица степена одговорности оснивача јавног гласила и главног и одговорног уредника за пропусте у раду учињене супротно Закону о јавном информисању, а у складу је са постојећом судском праксом и правним схватањем ревизијског суда у тумачењу и примени материјалног права садржаног у одредбама члана 200. Закона о облигационим односима.

Испитујући дозвољеност ревизије применом члана 410. став 2. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Новелираном одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој парници поднета је Вишем суду у Београду 26.12.2012. године, ради накнаде нематеријалне штете у износу од 350.000,00 динара, а побијаном другостепеном пресудом је правноснажно одбијен тужбени захтев за износ од 300.000,00 динара, као неоснован.

Имајући у виду да вредност предмета спора побијаног дела од 300.000,00 динара очигледно не прелази цензус од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, прописан чланом 403. став 3. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Из наведених разлога, применом члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић